

החלילן האמיץ

ל. בכשטיין

חי פעם מוסיקאי עליז שניגן נפלא בחליל. הוא נסע בכל העולם, ניגן על החליל שלו בכפרים ובערים וכך הרוויח את קיומו. יום אחד, כאשר השעה הייתה מאוחרת והכפר הבא רחוק נכנס החלילן לאחוזה של אריס אחד וביקש ללון בביתו. האריס קיבל אותו בסבר פנים יפות, הזמין אותו לאכול וביקש, אחרי הארוחה, לשמוע קצת נגינה. תוך כדי הנגינה החלילן הביט בחלון ובאור הירח ראה טירה ישנה, הרוסה בחלקה. "של מי הטירה?" הוא שאל "למי הייתה שייכת?" בעל הבית הסביר לו כי בטירה הזו חי פעם אציל אחד, עשיר מאוד אבל גם קמצן גדול. הוא עינה את העובדים שלו, מעולם לא נתן נדבות לעניים, מרוב חמדנות לא התחתן ובסוף מת ללא צאצאים. אחרי מותו היורשים רצו לקבל את עושרו אך בטירה לא מצאו כל כסף או דבר ערך. עד היום

את הבחור עד הטירה הישנה ומשם הוא שלח אותם בחזרה, אך שמר לעצמו פנס אחד. עם הפנס בידו עלה במדרגות הגבוהות של הטירה ונכנס לאולם גדול שבקירות שלו היו דלתות רבות. הוא פתח את הדלת הקרובה ביותר, נכנס, התיישב ליד שולחן עתיק והתחיל לחלל. האריס, המארח שלו, דאג לו מאוד ולא ישן כל הלילה. מדי פעם הביט בחלון על הטירה, שמח מאוד כששמע את צלילי החליל, אך כאשר בשעה אחת-עשרה המנגינה נפסקה נבהל מאוד. הוא היה בטוח שהשד או הרוח או דבר אחר כלשהו כבר הוריד את ראשו של הבחור הצעיר. בינתיים המוסיקאי ניגן עד שהרגיש ברעב ואז קם והתהלך בחדר. הוא ראה בפינה, על השולחן, סיר עם עדשים לא מבושלים ועל שולחן אחר קנקן עם מים וגם כלי עם מלח ואפילו בקבוק יין. הוא שפך מים על העדשים, הוסיף מלח, הדליק אש בתנור ובישל לעצמו מרק עדשים. בזמן שהעדשים התבשלו הוא שתה את כל היין,

חושבים שהקמצן טמן את כספו בטירה והאוצר הזה בוודאי עדיין נמצא שם.

אנשים רבים נכנסו לטירה כדי לחפש את האוצר אך אף אחד מהם לא נראה יוצא משם. לכן המוסדות הזהירו את כל אנשי הסביבה מכניסה לטירה הישנה הזו.

המוסיקאי הקשיב לסיפור וכשהאריס גמר את סיפורו אמר שהוא מאוד רוצה לנסות ולהיכנס לטירה הישנה ולחפש את האוצר. האריס, שהאיש האמיץ מצא חן בעיניו, ביקש שלא יעשה זאת ושישמור על חייו הצעירים.

אבל כל הבקשות והאזהרות לא הועילו ולא ניתן היה לשכנע את המוסיקאי. שני משרתים של האריס, עם פנסים דלוקים, ליוו

אחריי!" הם יצאו
מהחדר והזקן הוביל
את החלילן, נושא פנס
דולק, דרך גרם
מדרגות מתפרקות
ולתוך מרתף עמוק
ומפחיד.
שם על הרצפה מונחת
הייתה ערמה של
מטבעות זהב. הזקן
ציווה "חלק את הערמה
הזאת לשני חלקים
שווים. אבל תהיה

בטוח ששניהם יהיו שווים ממש ושלא יישאר שום
עודף. אחרת אאלץ להרוג אותך!"
הצעיר רק חייך והתחיל לספור את המטבעות
ולשים אותם על שני שולחנות. תוך זמן מה הוא
חילק את המטבעות לשתי ערמות שוות, אבל
בסוף נשאר לו מטבע זהב אחת. בלי לחשוב

התיישב והמשיך בנגינה.
כאשר העדשים התבשלו מזג לעצמו קערת מרק
והתחיל לאכול בתאבון. אחר כך הביט בשעונו.
השעה הייתה אחת-עשרה.
פתאום נפתחה אחת הדלתות ולחדר נכנסו שני
אנשים גבוהים, לבושים בשחור, נושאים אלונקה
ועליה ארון מתים. בלי לומר מילה הניחו את
האלונקה לפני המוסיקאי, שלא נבהל והמשיך
באכילה, ויצאו בשקט מהחדר. כאשר יצאו
המוסיקאי קם מהר ממקומו ופתח את ארון
המתים. בפנים שכב אדם זקן, קטן ומקומט, בעל
שערות שיבה וזקן שיבה ארוך.
הבחור לא פחד כלל. הוציא את גופת האיש הזקן
מארון המתים ושם אותה בקרבת התנור,
וכשהאיש התחמם קצת אפשר היה לראות בו
סימני חיים.
החלילן נתן לו לאכול ממרק העדשים שבישל
וטיפל בו כמו שאם מטפלת בילד שלה. במשך
הזמן הזקן נעשה מלא חיים ואמר לו "בוא

היא עכשיו שלך ואת השנייה תחלק לעניים. אישי
הנהדר, שחררת אותי!"
והזקן נעלם.

עכשיו החלילן עלה חזרה לאולם שבטירה ושם
ניגן מנגינות שמחות על החליל שלו. האריס שמח
מאוד כששמע שוב את צלילי החליל ומוקדם
בבוקר רץ אל הטירה, שם בירך את הבחור על
הצלחתו.

החלילן סיפר לו מה קרה, ירד שוב למרתף כדי
לאסוף את האוצר ועשה עם הזהב כפי שציווה לו
האיש הזקן, את מחצית האוצר חילק בין עניים.
את הטירה הישנה הורה להרוס, ובמקומה בנה
בית חדש, שבו הוא המשיך לחיות כאיש עשיר.

הרבה המוסיקאי הוציא מכיסו סכין, שם אותה עם
הלהב על המטבע, דפק בפטיש שהיה מונח לידו
וחתך אותו לשניים. אז שם מחצית אחת על
ערמה אחת, מחצית שניה על הערמה שמנגד
ובאותו רגע קרא הזקן
"אישי הנהדר! שחררת אותי! כבר מאה שנה אני
חייב לשמור על האוצר הזה שלי, אותו אספתי
תוך חמדנות וקמצנות יתר, עד שמישהו יצליח
לחלקו לשני חלקים שווים. עד עכשיו עוד איש לא
הצליח בכך ונאלצתי לחנוק את כולם. ערמה אחת